

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Њ З А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.Учредникъ и издатель **Любомиръ П. Ненадовићъ.**

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвргомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 41.

Опомене изъ детиштва краља римскогъ.

(Продужено)

Найпосле е свануо 16. (28) Мартъ год. 1814. Ахъ овай данъ и дани по овомъ слѣдуюћи бяху за Француску дани туге и жалости! Са зоромъ навалили су са сѣверне стране престолногъ града непрегледни редови селячки кола, натоварени са пртлягомъ бѣжећи селяка, кои су свое покретно имањ одъ навале побѣдоносногъ непријателя закланяли. По свима главнимъ улицама, кое су водиле къ сѣвернимъ краєвима вароши, стаяху гомиле суморни и поражени людй, одъ кои се поевдини кадъ и кадъ одвајали, и идући на сусреть долазећимъ бѣгунцима, ове коешта запиткивали. Одъ времена на време заори изъ средине гласъ: „Тишина! ѣутите!“ прабена съ маханѣмъ руку, кое е ѣутанѣ налагало; — многима се сирѣчь чинило, да чую дальну грмлявину топова.

Найстрашнѣ пакъ и најжалостнѣ бѣяше гледати безбройна колица, коя су вукли селяци, на којима бяху равни у последњимъ боевима војници, да паризке болнице напуве; неки, кои се борили смрћу, лежали су пружени на слами, и едва су могли изумрлимъ окомъ бацити погледъ на нему свѣтину, коя е тужнимъ срцемъ ово позорѣ гледала; други се бѣяу наслонили на лесе одъ кола, и држали су юначки у висину свое раздрускане удове, да ий сачуваю одъ судара са колима; неки, и то на жалость незнатанъ брой, сеѣяху усправљни, и имали су на бледоме лицу јоштъ изразъ бодрости и юнаштва. Војници пакъ одъ кавалѣрие царске гарде највећи су позоръ на то обраћали, и свѣтина ий е съ удивљнѣмъ гледала; заогрнути њновимъ белячесто-сигавимъ японцетима, коя су имъ ране закланяда, они су гордо дизали главу, съ кое е шлемъ спао, и укучене очи ови сунцемъ опалѣни и попрашени лица давале су овимъ узрастнимъ людима изгледъ војнички страшила.

Но одвратимо погледъ нашъ одъ овогъ тужногъ позора, и обазримо се, шта се е у то време у царскомъ двору „Тилѣријама“ догађало. Ту се држао министерски савѣтъ, и размишлявало се о мѣрама, кое се имаю предузети, — и стра, кои никадъ неизбавля, но свакадъ губи, стра е улио министрима ту несрећну мисао, да се уволни царица и њњъ синъ, млади краљ римски изъ Па-

риза, и да отиду у Рамбуилѣ. Ноћу добие 1200 војника одъ царске гарде заповѣсть, да служе као пратња овомъ жалостномъ походу. Сутраданъ зоромъ стаяху на каруселскомъ мѣсту стотину спремни кола за високе бѣгунце и њиову свиту, и на све стране бяху дворски служители — служавке у послу, да по двору покупе у сандуке и кутѣ најдрагоценѣ ствари у највећој хитѣни, и то се све збило у ономъ предивномъ двору, за чѣе су украшенѣ сви народи, краљѣви и престолни градови свой порезъ приложили. Упрепашѣни народъ гледао е крозъ високе гвоздене филарете, кое су каруселско мѣсто одъ предвория (мѣсто испредъ двора) раздвајале съ брижнимъ и суморнимъ любопитствомъ, што се ради; најодважнѣи изъ свѣтине, запиткивали су гердейске војнике, кои су по авлиа одали шта значе ове припреме? У сѣмомъ двору пакъ праштали се тужнимъ срцемъ полазећи са онима, кои у двору остаю, али најжалостнѣ праштанѣ бѣяше безъ сумнѣ последнѣ „съ Богомъ“ младе господичне С . . . , коя нив била у списку полазећи, будући она нив никаквимъ извѣстнимъ опредѣленѣмъ везана била за дворъ. Она е плакала, што се разстае са својомъ майкомъ, а плакала е и зато, што се навѣкъ прашта са младимъ своимъ питомцемъ, краљемъ римскимъ, кои е ню звао „приятельницомъ.“ Сатъ е избѣгао; у предворю све бѣяше едномъ рѣчи готово, и само се чекао знакъ изъ двора; — али знака ниодкуда нема!

Доку е у двору и изванъ њѣга све узрујано било, и за путъ спремило се, сеѣјаше еданъ дечко одъ три године у едной сали долнѣгъ спрата двора на богатомъ персискомъ ћилиму, и држао е на крилу своемъ едно шарено куче; онъ е уватно съ ручицама своимъ уши мирногъ пса, кое е дремало, и трудио се, да му састави уши подъ грломъ, говорећи му коешта и мазећи га, да би га заръ одобровољно и олакшао му болъ, кои му е причинявао тегленѣмъ за уши. Онъ му е шаптао: „Я те волемъ, мой мали Азуре; я те волемъ, ерѣ ти си добаръ; я те волемъ, ерѣ ти имашъ црвенкасте пеге на ушима; я те волемъ, што имашъ дугачке уши, и што све чинишъ, штогодъ я оћу.“ — Овај би дѣтиньски разговоръ можда јоштъ задуго трајо, ерѣ ожалостѣни дворски служители, кои су неми стаяли у едномъ углу собе, нису дрзнули, узнемирити срећну безбрижностъ о-

вогъ безазленогъ дѣтета; — наеданпутъ уѣе госпоя одъ Монтески у собу, и запита служителѣ, да ли су они царевиѣу нѣномъ младомъ питомцу явили о полазку. Они јой одговоре, да нису. Она дакле приступи къ дѣтету, и яви му, да ће се на путъ полазити. То небяше време, у кое е онъ обично у шетню ишао, и зато запита царевиѣъ, зашто да иде у невреме у шетню. Садъ се ние имало кудъ, него му мораше саобштити опасность, коіомъ грози неприятель престолномъ граду; но дѣте безбрижно продужи свою игру съ Азуромъ, и одговори, да ће нѣговъ отаць нѣга — т. е. неприятеля — узбити. Но кадъ е на то госпоя Монтески заповѣдила одной одъ присутствующихъ дворски дама, да царевиѣа узме у наруче, скочи овај наеданпутъ на ноге, наслони се узъ дуваръ између две столице, и изяви е, да онъ никако неће изъ Тилѣриѣа да излази. Госпоя Монтески надала се, да ће моћи савладати одпираниѣ дѣтета; но овај се тако снажно бранио, да се морао овај догађај царици явити. Царица Марія Луиза хтеде онда башъ сѣсти у кола; но кадъ е чула, шта се догодило, она се врати натрагъ, и отиде у собу, гди е нѣнъ синъ био; овај е слушао материне рѣчи са покорномъ пазливости; но кадъ е она пружила руку нѣму, да га са собомъ одведе, отрчи онъ къ завѣсама прозора, и обавие се съ истима, а нѣговъ вѣрни Азуръ отрчи за нѣмъ, и стаде узъ нѣга. На то заповѣди царица едномъ дворскомъ служителю, да га на силу оданде понесе; но царевиѣъ се увати оба двема рукама за свилене завѣсе, и стане жалостно плакати и викати, да е и само лютито реженъ вѣрнопъ Азура викомъ надвикао.

Нико ние имало толико смѣлости, да употреби силу, еръ то би било свирѣпство; у оной крайной забуни шапне неко одъ околостоећи царици на уво име господичне С . . . ; царица на то одма запита, да ли е она у двору, и кадъ мати нѣна одговори, да е нѣна кѣи у сусѣдной соби, чекаюћи, да се съ нѣоме опрости, царица е позове унутра.

Господична С . . . уѣе у собу, и докъ јой е царица цѣо догађај испричала и разяснила, пусти мали противникъ изъ руку свилене завѣсе, престаде плакати, и баца приятельски и повинителанъ погледъ на свою приятельницу, кою е иза свое засѣде очекивао; ова пође къ нѣму, и да би јоштъ успѣшние са упорнимъ царевиѣемъ преговоре водила, сѣдне край нѣга на одну столицу. За каквогъ са стране гледаоца било би то заиста чудновато и тронително позорѣ гледати, како съ едне стране царица и цѣо дворъ трелливо стое, а съ друге стране како иза едне завѣсе два дѣтета воде преговоре о питаню, кое се тиче вѣчнотогъ изгнанства. — Краль римски престао е истина плакати и викати, али се јоштъ ние хтео предати, него се почео одпирати съ доказима; онъ говораше о батальонима гарде, о храбромъ бачкомъ полку, кои е онъ толико пута съ прозора гледао, и о дворскимъ пажима (млади служители), кои су сви такође юнаци. Но господична С . . . разлагала му е опасности изненадногъ нападаня и юриша, и употребила сву силу убеђеня, и да га еклони на одлазакъ позове се она на волю самога цара.

Царевиѣъ се замисли мало, затимъ погледа онъ приятельницу свою своимъ великимъ очима, и запита е, оѣе

ли и она иѣи съ нѣиме? Она одговори: „Я незнамъ“ — „Питайте царицу,“ рекне јой краль римски. Господична С . . . дигне завѣсу, коя ии е обое закланяла, и повтори съ тихимъ гласомъ ово питањ. „И она ће иѣи съ нама, да, иѣи ће,“ одговори царица.

Завѣса се спусти опетъ за еданъ тренутакъ, и краль, кои е овога часа лишень круне, рекне својой приятельници: „Видишь, да самъ имао право, што нисамъ хтео иѣи; видишь, и теби е жао, и ти плачешь!“ — Затимъ изиђу обое непољ, и држећи господичну С . . . единако за руку, приђе царици и каже јой, да ће да е послуша, и да ће иѣи. Садъ се даде давно очекивани знакъ полазка, и на челу овогъ спровода, кои е био символъ обореногъ царства, иѣаше млада дѣвочка, водећи рукомъ едного дечка, а поредъ царевиѣа трчало е едво псето, кое е брижливо на свогъ младогъ господара погледало.

Кадъ су стигла кола до пияце „Слога“, рекне царевиѣъ приятельници својой, окренувши се натрагъ: „Пустите ме да јоштъ еданпутъ видимъ Тилѣриѣ.“ Затимъ наслони онъ главу на крило господичне С . . . , и покваси е рук. нѣну сузама своимъ, а и она е одъ силне туге загушливо ечала, само да младогъ царевиѣа јоштъ већма неразжали.

(продужиће се)

Несрећна приключеня срећногъ Нисполнина.

„Я самъ отишао,“ приповеда еданъ Холандезъ, за време могъ у Паризу бавленя у едно после подне у циркусъ (представляњ вѣштогъ яхана и гимнастике). Све ми е било обично, еръ самъ такова представляня често гледао; само самъ се дивило прегрдној величини едного представляча, родомъ изъ Бельиѣ, коме е управитель дружтва наменуо ролу Голията за онај данъ.

„Ништа ние на свету страшние и жалостние него овакавъ узраст,“ говораше комшиѣ, до мене. Я се обазремъ, и опазимъ, да е то Енглець кои говори, и зачуђенъ тимъ рѣчима, запитаъ га, зашто е то велика несрећа, кадъ човекъ тако у висину порасте.

„Мы имамо у фамилии нашей, продужи Енглець примѣръ такове несреће; мой прадедъ Балтазаръ бияше преко 7 стопа високъ, и то е био за нѣга изворъ многи чудновати приключеня, коя би вамъ я радо испричао, када би знао, да би у томе задовольство нашили.“

Я му одговоримъ, да ће ми то врло мило бити, и онъ ми поче причати свѣдуюћи чудновати животописъ:

„Балтазаръ Макенсфелдъ, мой прадедъ, синъ едного фабриканта изъ Линколна, бияше одъ отца свога јоштъ у нѣговомъ дѣтинству опредѣленъ за свештенички редъ. У четрнаестой тодини својой, кадъ е већ више науке почео учити, разболе се онъ опасно, и лежао е осамъ месеци на самртной постели. Онъ се као некимъ чудомъ предигне, видило се на удивленъ, да е онъ за време свое болести цуни петнаестъ палаца порастао, и ово растенъ тако е нагло напредовало, да е онъ за кратко време прешао у висину 8 стопа.“

„Родители бияу у великой неприлики збогъ необычнотогъ изгледа нѣновогъ сина; еръ овај као да е само на

то створенъ, да служи свету на удивленъ и любопытство. Неговъ необични узраст затворио му е све изгледе будности, почемъ по понятіяма тадашнѣхъ времена ние могао оваково чудовиште ступити ни какву државну службу или радню. Наскоро осети и самъ Балтазаръ жалостне послѣдце свое величине. Отацъ му у трговини пострада и умре, оставивши дѣци само дугове. Балтазарова два брата нађу себи лако мѣсто; старии е био на флоти, а млађи е добио државну службу; Балтазаръ пакъ ние нигоди примлѣнъ. Исполнѣ би рѣаво изгледао на лађи.

„Незнаюћи шта да ради и на коју страну да се окрене, скитао се несрећни Балтазаръ пуне две године у Линколну, гди е служио дѣци на соваку за увеселеніе, маню пакъ дѣцу, која су непокорна била, плашили су родителѣ именовъ нѣговимъ, као са баукомъ. Дошавши до највеће бѣде, онъ е већ наумио, да скочи у воду и да окончи свой животъ, кадъ наеданпутъ дође къ нѣму домостроитель графа Вилферстона, и понуди му 100 велики дуката у име свогъ господара. Да би пакъ ове новце заслужио, требао е ићи на польско добро Вестембургъ, еданъ сатъ мѣста одъ Линколна, гди е графъ скупио многобройно друтво млади племића, да се Балтазаръ бори са прославлѣнимъ борцемъ Давидомъ Дикомъ, кои е, почемъ е све свое противнике побѣдио хтео нову палму стећи побѣдомъ и надъ оваквимъ исполномъ. У многобройномъ друтву овомъ обкладили се многи за велике новце о исходу ове борбе, и домостроитель графа наговарао е Балтазара живо, да се прими тога посла. Бѣдни Балтазаръ, кои е већ дошао био до очаяня — и видећи толике новце, склони се и отиде у Вестембургъ.

(продужиће се)

Ирвинце.

Случайно одкривени убица. Еданъ славни француски драматички песмотворацъ принео е недавно неотице къ томе да се еданъ злочинацъ одкрие и улови. Онъ иђаше сирѣчь замишлѣнъ улицомъ, и занео се дубоко у свое најновије, башъ тада довршено дѣло; онако удублѣнъ у мисли, говорио е онъ полако неке стихове изъ тогъ позоришногъ дѣла, и пратио е свое рѣчи са движенија тѣлеснимъ, као што би се то у театру морало представљати. Између осталогъ, рекао е и овај стихъ: „Стани убица; већешъ ми умаћи.“ — Еданъ мимопролазећи упрепасти се на ове рѣчи, и нагне безобзирце бѣжати. Ово чудновато владанъ нѣгово побуди подозрение два наблизу налазећа се полицайна агента; они потрче за нѣмъ, увате га, и после се дознало, да е онъ за иста убица, кога полиция одавно вреба, но коме е трагъ загубила.

— Кадъ е Мирабо, прославлѣни бесѣдникъ за време прве револуције француске, противной парти у народной скупштини, све опасни постао и све више грозио, да ће е оборити, гледала е ова партия отрести га се, и наговорила е 50 благородника изъ најстариј породица, кои су готово сви били офицери, да га позову на двобой. Мирабо, кои е и самъ био одъ стране племените породице, и кога су предци крозъ читава столѣтја

у войничкой служби славу стекли и кои е и самъ славно воевао — повео е све 50 понуде на двобой са собомъ у скупштини, изприча сву стваръ, и метнувши писмене позиве на асталъ, рекне: „Моя глава важи отечеству мене више, него 50 овакви вуцибатина! Я молимъ, да се нѣновъ позивъ и мой на то одговоръ народу объяви.“

(У среди). Двоица су ишли кући у главо доба ноћи, и пролазили су крозъ тесне и тавне улице. Еданъ између нѣхъ, кои бияше веома плашлѣивъ рекне свомъ другу, кои се далеко напредъ удалио:

„Чуешъ, я те тражимъ, што си тако далеко напредъ умакао;“ Е, па ти иди напредъ, а я ћу за тобомъ,“ одговори онај други.

Онај први стане напредъ ићи, но у своје страу умакне далеко напредъ, и викне оному другомъ, кои далеко за нѣмъ иђаше:

„Чуешъ, мени е стра, што си толико натрагъ заостао!“

„Е, па како ћу ти угодити, како си радъ да идешъ?“

„Пусти ме бога ти, у среди да идемъ,“ одговори бѣдни плашлѣивацъ.

(Людодержци). Кодъ Батакера, едногъ народа на великомъ индискомъ острову Суматри, обичай е, ести люде, па шта више, овај е обичай и закономъ утврђенъ. По закону биваю поедени: 1., нарушители брака. Отудъ произлази то, да су батакерске госпе врло цѣломудрене, или управо да мораю такове бити, будући имъ врло тешко излази за рукомъ, уплести кога у свое замке. 2., издайце и шпиони. 3., лопови, кои су више пута крали. Оваквогъ злочинца вежу за какавъ дирекъ, и сваки при овомъ позорю присуствоући одсече са живога кривца по еданъ комадъ мяса, кое на вагри као ђубастию неку, докъ бѣдномъ кривцу сва крвь неистече, и овај у најжешћимъ мукама неумре; притомъ непада никоме наумъ, да овомъ несрећнику самртни ударацъ даде, кои ће га грозни мука ослободити. 4., зароблѣни непријетелѣ. Ако ови нису на бойномъ полю съ оружиемъ у руди уваћени, онда иј немуче живе, него иј најпре заколю, па онда текъ поеду. Чудновато е, да овај нечовечни обичай може обстати у народу, кои е иначе доста образованъ, кои има доста ваљани обичај, кои има своя особита писмена, и кодъ кога е читанъ и писанъ закономъ наложено.

— Неколико Енглеза тражили су владѣку одъ Квебека, кои е заедно съ нѣма путовао, па се после некудъ степао. При траженю наиђу они на едногъ дивляка, и запитаю га, да ли онъ познае владѣку одъ Квебека? Дивлякъ имъ одговори: „Како га неби познавао; та я самъ га и пове!“

— Славни статистикъ баронъ Шарлъ Дипецъ прорачунао е, да е одъ створеня света, ако се постановку овога за основъ узме свето писмо, помрло досадъ 26.628,743.285,075.840 люди!

(Ник о). Цѣло жительство едне мале меанице у Берлину састояло се недавно само изъ кафецике, келнера и еднога госта. Кадъ е келнеръ до заветаню госта пошао у подрумъ по одну оку пива, рекне му брижлѣива госноя кафецика: „Чуешъ Мартине! немой никако

донети више одь едне оке; видишь добро да у кафани нема никогъ!“

Славни Милтонъ био е у исто време и слепъ и удоваць; наскоро затимъ онъ се по други путь ожени. Кады му се еданъ нѣговъ приятель дивио, како е онъ као слепаць могао наћи жену, одговори му Милтонъ: „О врло лако; да ме е Богъ јошть и глупогъ створио, онда би ја у читавой Енглеской био најбоља партија за жену!“

(Петъ минути). Еданъ славни вития (беседникъ) рекао е едномъ: „Петъ минута треба едномъ леньивцу и бадаваци, да обуче папуче, петъ минута е вештомъ сарафу доста, да добие 20.000 галира; петъ минута само треба лѣкару, да киявицу претвори у запалниъ, петъ минута е доволно славномъ войсковођи, да рѣши судбину државе; каѣиперка ће за петъ минути најоштриегъ човека преварити; и најпосле човеку одь избраногъ вкуса и бистрогъ проницања нетреба више одь петъ минута, да какву књигу оцѣни и осуди.“

По најновиой аустриской гимназијалной штатистици има у Аустрији свега 262 гимназије, и то 113 одь 8, — 100 одь 6, а 49 одь 4 разреда. Ученика има свега 54.186, а професора 2755, и то последњи 1578 свештеника, а 1177 мирана.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Изъ Париза јављаю, да ће Француска послати у Хи-ну 20 000 войника, коя ће войска заедно са енглескомъ

и сѣверо-американскомъ воевати противъ Хинеза. — „Журн. де Деба“ вели, да е князь црногорски Данило отишао у Бечъ.

— Удова царица руска навезла се 9. Априла у Ници на руской фрегати „Олафу“ за Чивита-Векию.

— Изъ Хонг-Конга (у Хини) стижу намъ подь 3. Мартъ слѣдуюће вѣсти: „Хинези су савладали енглески паробродъ „Кингъ“. Капетанъ одь лађе и сви готово матрози а и неки одь путника поубијани су.“

Еданъ одь главни хинезки бунтовнички войсковођа прешао е на царску страну.

— По вѣстима изъ Персије види се, да е миръ само на папиру заключенъ. Разноси се гласъ сирѣчь, да су се Персијанци опетъ сабрали кодъ Бушира; и по томе сва е прилика, да ће Енглези предузети експедицију у Буширъ.

— — — Изъ Париза пишу подь 12. Априломъ слѣдуюће: овди се гласа, да ће Француска по свой прилици скоримъ поднети отоманской Порти едну ноту, у којой ће се Порти жалити противъ управе у подунавскимъ княжествама.

Велики князь Константинъ стићи ће 18. Априла (т. е. данасъ) у Паризъ, гди ће се съ необичномъ сыйношћу дочекати.

О Г Л А С И.

(1—3) Нѣгово Превосходителство г. **ТОМА ВУЧИЋЪ ПЕРИШИЋЪ**, Войвода Србскій, кои многа похвална пожертвована на богоугodne цѣли чини, изволио е приложити и Монастиру Петковици у Мачви на грађенъ започети нови ћелия, за споменъ почившой својой супруги г. **АГНИИ** 200 фор. сребра; на комъ прилогу, братство М. Петковице, поредъ смирени свои даноноћни молитви, кое престолу Вышнѣга за здравль и дугоденствие г. Приложника и за спасение душе почив. г. Агние шалъ, узима слободу и јавно високомъ Приложнику г. Вучићу предъ србскимъ свѣтомъ благодарити.

(3—3) У Антулиной кући имаде о Ђурђевудне ове године за издаванъ еданъ квартиръ, састоећи се изъ 4 собе едне куйне са шпархертъ и шпайзомъ, и едногъ одѣлення у подруму. — Кои га жели имати нека се изволи пријавити притяжателю у истой кући.

(3—3) Меану на друму Крагуевачкомъ до споменика, ко жели купити или одь Ђурђева дне подь ки-

риу узети, нека се подписаномъ пријави.

Голубъ Петровићъ,
пензионирани Советникъ

Кодъ Марка Рајовића у кући кодъ „буренцета“ има еданъ шпархертъ на продаю. Ко жели узети нека се обрати реченомъ Рајовићу.

ХАЙНРИХЪ ХИРШЛЪ.
изъ Беча, што танецира и тргуе са собнимъ наменштаемъ,

препоручуе свою новоснабдѣвену продавницу најразличити политирани ствари најновиегъ вкуса а цене врло евтине. Притоме прима се и наручбине, кою такође обѣћава најсавестније извршити. Обитава у Београду у зда- нию „кодъ елена.“ (2—3)

Кодъ долеподписаногъ може се за врло евтину цену свакоякогъ оружия добити и то: двоцевке шире и тешнѣ, дуже и краће, съ цеферомъ и безъ цефера, голице и штуцева на

кремень и на капсу, свакояке величине пиштоля мали и велики съ две и съ едномъ цевкомъ на капсу.

ТОМА ТЕШИЋЪ

пушкарски майсторъ у кући
(3—3) Янѣ Мецовалие на Теразијама

Кафана постоећа на теразији коя се 1 путь Јосифова, 2 путь кодъ златногъ паува звала, јавлямъ почитаемомъ публикуму и странимъ гостима да се иста кафана одь сада кодъ „Айдукъ Велька“ зове. У исто време давајући на знањ да самъ означену кафану съ добримъ квартиромъ, пићемъ, еломъ, шталомъ и послугомъ снабдѣо, за кое ја долеподписани свакомъ госту ямчимъ.

Илия Николићъ.

(2—3) кафеция

Свима кои су намерни да зидаю цѣлисходне и лепе куће, као и овима кои би око Београда или ма гди у внутрености Србије польска добра за премеравањ имали: нудимъ мое услуге као Архитектъ и Инженѣръ у вандужностно доба, съ томъ приметбомъ, да се послова изванъ Београда само за време годишнѣгъ школскогъ одмора примити могу.

(1—3) Професоръ Јосимовићъ.